

Max Ščur

ZHNUSENÍ

Ačkoli nikdy nepřestal doufat, že jednoho dne s konečnou platností vyvrátí veškeré takzvané Bíbovy argumenty, a to nejen ta zjevně chabá a nepoctivá sofizmata, jichž v poslední době používal obzvláště rád, tím víc že věděl, jak tyto takzvané argumenty Ščura dráždí a přivádí k šílenství, ale i ty takzvané zasvěcené názory, jejichž vypracování stálo Bíbu mnohaleté usílí a pečlivé, až sebezničující studium, toho večera však, když kvůli nepochopitelnému selhání jako vždy nespolehlivých českých drah se ocitl v srdci toho, co už od doby svého definitivního "usazení" (jak tomu říkal Bíba, jako vždy, s nepřehlédnutelnou dávkou pohrdání) nazýval tou nejzapadlejší a nejnevzdělanější končinou nejen země, ale celého světadílu, a kdy z nepochopitelného důvodu, "v podstatě nevědomky", řekl Ščur, se vypravil cestou nikoli ke svému domu, který nesnášel, ale k domu Bíbově, i když k tomu bylo obvykle zapotřebí téměř nelidského přemáhání se, toho večera jasně pochopil, že spis, do kterého vkládal veškeré naděje, spojené s vyvrácením Bíbových takzvaných argumentů, nikdy nedokončí. Předložit Bíbovi tento spis v jeho nedokončené podobě považoval bych za největší urážku, řekl Ščur. Tím spíše, že tento spis, který Ščur začal zamýšlet už v den svého prvního setkání s Bíbou, jež s časem čím dál víc považoval za vůbec nejvýznamější den svého života, by se měl věnovat definitivnímu a úplnému objasnění smyslu celoživotního díla Bíbova (ale rovněž i Ščurova, i když by to nikdy otevřeně, narozdíl od Bíby, nepřiznal) nejoblíbenějšího autora. V podstatě, jak ostatně uznával i Bíba, tento autor byl tím jediným, co je už dlouhá léta spojovalo, jelikož společnou milenkou nikdy neměli a s časem vůbec na veškeré kontakty s opačným pohlavím rezignovali kvůli možnosti pokračovat ve studiu celoživotního díla svého oblíbeného autora, kterého Bíba poněkud svévolně prohlašoval za nejlepšího žijícího autora vůbec, přestože tento autor, jak zjistil Ščur, už dlouhá léta byl bezpečně mrtvý, jenže Bíba o tom nechtěl ani slyšet a jen pochybovačně kroutil hlavou a veškerým pokusům ho o tom přesvědčit se vysmíval. Ale jděte, řekl Bíba, řekl Ščur, není mrtvý, jak to že je mrtvý, když mrtvý prokazatelně není, jeho knihy přece pořád vycházejí, i když v čím dál tím mizernějších překladech a nakladatelstvích, kterým už dávno nejde o nic jiného než o peníze, přinejmenším od doby, kdy pochopili, že můžou vydělat na oblíbeném Bíbově autorovi, a tudíž na Bíbovi, tučné jmění. Udivuje mne, že tato takzvaná nakladatelství těmto překladatelům ještě platí, řekl Bíba, takoví mizerní překladatelé si nezaslouží být placeni od žádného nakladatelství, ani od toho nejsprostšího, nemluvě o takzvaných "seriózních" nakladatelstvích, jejichž v poslední době pošpiněná jména bych zde neuváděl, abych se ubránil záchvatu vzteku, řekl Bíba, řekl Ščur. Každopádně prý jeho nejoblíbenější autor není o nic mrtvější nežli ostatní autoři, jimž kupodivu neustále ještě vycházejí v našich nakladatelstvích knihy, za než se knihkupci nestydějí požadovat naprosto neúměrné kvalitě těchto takzvaných děl peníze. Nikdy si nekupuji žádné knihy, prohlásil Bíba, jež nejsou napsané anebo alespoň oglosované mým nejoblíbenějším autorem, kterého bez vahání můžu označit za autora svého života, a kupuji si je nehledě na to, že vycházejí ve stále mizernějších překladech a v stále ještě mizernějších obálkách, kvůli kterým se těchto knih brzy nebude možno ani dotknout bez zhnusení, řekl Bíba, jenže já si je stejně kupuji, i když je vlastně kvůli těmto

prachbídnyým a veskrze nesprávným překladům nečtu. Považuji za jediné slušné a možné číst knihy svého nejoblíbenějšího autora pouze v originálech, a pokud možno v rukopisech, k jejichž získání hodlám v budoucnu použít celé své zatím ještě stále rozsáhlé jmění, jehož součástí je i kdysi honosný statek u rybníka, uprostřed kterého se nachází to, čemu Ščur říká "rodinné sídlo", aniž by chápal, co to znamená. Ščur totiž nikdy nepochopil, co je to skutečné rodinné sídlo, protože nikdy žádnou rodinu neměl, což vlastně není divu, tomu by se dokázal divit jedině šílenec, a to já nejsem, řekl Bíba, řekl Ščur. V podstatě Bíba se v poslední době neúnavně během dlouhých hodin dokázal bavit už jenom tím, že se neustále vytahoval s názorem, že on, Ščur, nikdy nepochopí, co je to mít rodinu, a tudíž nikdy nepochopí, co to znamená patřit k "velikánům sebezapření", řekl Bíba, ano, řekl Bíba, sebezapření, nutného k tomu, aby se mohl večer co večer vracet do rodinného sídla a setrvávat v rodinném sídle až do rána, nemoha usnout kvůli vlhkosti a špatnému svědomí, které nedokáže zabit ani deset panáků toho nejodpornějšího rumu v takzvané Literárně kavárně. Mít rodinu, a tudíž rodinné sídlo, je v zásadě tím nejhorším, co může postihnout člověka v Bíbově věku a postavení, řekl Ščur, jelikož všichni jeho spolužáci se v jeho věku buď své původní rodiny, a tím i rodinného sídla, zbavili, anebo si založili vlastní rodinu, a s ní i vlastní rodinné sídlo. Nemůže být rodiny bez rodinného sídla, tvrdil Bíba, na druhou stranu velice klidně může existovat rodinné sídlo bez jakékoli rodiny. Rodinné sídlo totiž žádnou rodinu nepotřebuje, to rodina potřebuje rodinné sídlo, proto jsem vždy měl své rodinné sídlo raději než svou rodinu, řekl Bíba. Rodinné sídlo je totiž důkazem mého šlechtictví, zatímco moje rodina je jen důkazem mého úplného životního ztroskotání a mého pro ní, nikoliv však pro mne, palčivého neúspěchu jakožto její příslušníka. To však Ščur prý nikdy nepochopí, jelikož žádnou rodinu nikdy neměl a mít nebude, o rodinném sídle ani nemluvě. Ščur si totiž žádnou rodinu mít nezaslouží, a žádná rodina si nezaslouží být Ščurovou rodinou, sídlo takové rodiny by mohlo být jedině v pekle, anebo v jídelně Jizera, což je to samé. Jizeru jsem vždycky nenáviděl, řekl Bíba, vždy jsem nesnášel tu její falešnou vstřícnost vůči každému, kdo má u sebe aspoň trochu peněz, v nejhorším případě (což byl vždy právě Bíbův případ, řekl Ščur), alespoň stravenky. Jizera se mi protiví až k hnusu, pokaždé řekl Bíba poté, co vyšel odtamtud ve Ščurově doprovodu, jen bezduší lidé nebo zoufalci chodí do Jizery, řekl Bíba. To jejich takzvané jídlo mě vždycky přivádí na myšlenku o sebevraždě, což mě automaticky přivádí na myšlenku o mém oblíbeném autorovi. V podstatě jsem jediný, kdo je ještě s to vůbec pochopit a odhalit souvislost mezi špatným jídlem v Jizeře a sebevraždou na jedné straně a mezi sebevraždou a svým oblíbeným autorem na straně druhé, řekl Bíba. Toto je důkazem, že naše doba je zcela prostá ušlechtilých duchů (čímž vždy pochopitelně narážel na své šlechtictví, řekl Ščur), kteří by byli s to se ujmout tohoto nezvladnutelného a v podstatě k nezdaru odsouzeného úkolu objasnit celoživotní dílo mého oblíbeného autora, řekl Bíba. K splnění tohoto úkolu je zapotřebí geniality, která nutně hraničí s šílenstvím, řekl Bíba, protože genialita a ušlechtilost ducha vždycky hraničí s šílenstvím, stejně jako s ním hraničí šlechtictví. V poslední době Bíba stále více dosahoval takové míry nestoudnosti, že se vytahoval svým šlechtictvím už i v střízlivém stavu, nehledě na to, že to byl v zásadě skromný, neřku-li přímo obyčejný vysokoškolský učitel, řekl Ščur, jehož plat mu stačil akorát na to, aby si ještě mohl kupovat neustále vycházející díla svého oblíbeného autora. V podstatě šlechtictví a šílenství jsou si nanejvýš podobné, řekl Bíba, dalo by se říct, že obojí je totéž, protože obojí se koneckonců dědí, a tak je naprosto logické, že já, řekl Bíba, spolu

se šlechtictvím a rodinným sídlem jsem zdědil po své rodině i své šílenství. Neostýchám se prohlásit, že už dávno bych sám sepsal obsáhlou a vsutku fundovanou, nikoliv povrchní a amatérskou práci o celoživotním díle mého oblíbeného autora, ve které bych s konečnou platností objasnil jeho smysl, kdyby jen mi v tom neustále nepřekážela moje rodina. Moje rodina, která na jedné straně je jakousi zárukou mé geniality a mého šlechtictví, na druhé straně je důvodem mého neúspěchu jakožto jejího příslušníka a mého neustále se blížícího, zřejmě už neodvratného šílenství. Toto šílenství je ve značné míře podmíněno právě onou nemožností sepsat definitivní pojednání o díle autora mého života, která je pro mou rodinu předmětem neustálých vtípků a dokonce důvodem přátelského poplácávání po ramenou během takzvaných rodinných svátků. Rodinné svátky jsem vždycky nenáviděl, řekl Bíba, v podstatě není nic zvrhlejšího než rodinný svátek, takové Vánoce jsou jen otrokářským nástrojem v chamtivých rukou rodiny, jejímž cílem není nic jiného než vás zotročit a pak ještě veřejně zesměšnit a tím vás dohnat k sebevraždě. Ale člověk jako Ščur to nikdy nepochopí, o sebevraždě zřejmě nikdy vážně neuvažoval, jelikož už léta nemá žádnou rodinu, která by ho k takovým myšlenkám mohla dohnat, o jejich uskutečnění nemluvě. Stejně tak nikdy nepochopí, proč vlastně nikdy nedokáže sepsat zásadní dílo o smyslu díla mého oblíbeného autora, stejně jako nikdy nepochopí smysl tohoto díla samotného, řekl Bíba. Jenže toho dne, nebo spíše večera, kdy vinou nestoudnosti a neomalenosti českých drah byl nucen se vláčit tmou po už léta nepoužívané silnici, která vedla k Bíbovu kdysi honosnému rodinnému sídlu, Ščur přece jenom s definitivní platností pochopil, ba byl přímo do srdce zasazen myšlenkou, řekl Ščur, že nikdy nedokáže pochopit nejen úplný, ale ani dílčí smysl díla jejich rádoby společného nejoblíbenějšího autora, a to z toho směšného a přímo malicherného důvodu, že si ho nikdy nedokáže, narozdíl od Bíby, přečíst v originále, stále bude odkázan na prachbídné a přímo zločinné překlady, jejichž cílem je zavraždění původního smyslu jakéhokoli textu Bíbova nejoblíbenějšího autora. Přitom nejvíce Ščura rozčilovalo, že Bíba si toho byl vědom už od prvního okamžiku, kdy Ščur mu spíše z neopatrnosti, než ze zvědavosti na Bíbovu reakci, sdělil své odhodlání ukončit svou takzvanou "literární kariéru" sepsáním práce o celoživotním díle Bíbova nejoblíbenějšího autora. Ani na okamžik nezapochyboval, řekl Ščur, že Ščur takovou práci nikdy sepsat nedokáže, ba ji nedokáže ani začít, jelikož Ščurovi k tomuto nadlidskému, řekl Bíba, a v podstatě nesplnitelnému úkolu scházejí veškeré předpoklady. Už léta v potvrzení své teze Bíba s rozkoší, již bych ani chvíli neváhal označit za sadistickou, dokonce přímo zvrhlou, řekl Ščur, poněkolkáté ukazoval Ščurovi svou oblíbenou fotografii, na které on, Bíba, seděl na oblíbeném místě svého oblíbeného autora v oblíbené kavárně svého oblíbeného autora v hlavním městě země, odkud Bíbův oblíbený autor pocházel. Ščur si nesmírně vážil toho mistrovství, se kterým Bíba vždy uměl správně vypočítat okamžik, kdy zmíněnou fotografii Ščurovi ukázat v takovém světle a takovém úhlu, aby to vyvolalo u Ščura pokud možno ty nejničivější zdravotní následky, zejména koktání, pocení v nejintimnějších místech a celkový pocit vlastní méněcennosti. Vždy jsem na něm obdivoval tu obratnost, řekl Ščur, s jakou dokázal vytáhnout tuto mnou nenáviděnou fotografii v ten nejvhodnější okamžik, aby mi mohl způsobit co nejvíce bolesti, řekl Ščur. Trvalo mu léta, než postřehl, že tento okamžik je vždy tím okamžikem, kdy Ščur znovu zaváděl řeč o svém naplánovaném spisu, jímž doufal ukončit svou takzvanou literární kariéru, totiž o spisu o Bíbově nejoblíbenějším autorovi. Někdy Bíba nepohrdal ani možností trápit Ščura pomocí sms-zpráv, jež odesílal

ze svého mobilního telefonu, pořízeného jedině za tímto účelem, řekl Ščur, kteréžto sms-zprávy vždy obsahovaly citát z některého díla Bíbova (i Ščurova) oblíbeného autora, aby tím dal Ščurovi najevo svou nadřazenost co se znalosti díla jejich oblíbeného autora týče. V posledních několika letech už si ani vlastně nemohli dopisovat jako dřív, bez použití citátů z děl jejich oblíbeného autora, ba dokonce si nemohli dopisovat jinak než výhradně pomocí citátů z jeho rozsáhlého díla. Bíbovy sms-zprávy byly většinou dlouhé a obsažné a obsahovaly nejméně 600 symbolů, jinak řečeno, alespoň několik vět z díla jeho oblíbeného autora, zatímco Ščurovy odpovědi byly většinou úsečné a znechucené. Pochopitelně, Bíba psal své zdrcující sms-zprávy v originálním znění, tak, jak se je naučil nazpaměť přímo z děl svého oblíbeného autora, o jejich významu Ščur tím pádem mohl jenom spekulovat, zatímco Ščur ve svých sms-zprávách byl nucen používat okleštěných vět z prachbídých, ne-li přímo zavádějících překladů děl Bíbova oblíbeného autora. Někdy Ščurovi trvalo dlouhé hodiny, než si pomocí slovníku, jež mu jednou Bíba omylem věnoval k Vánocům, dokázal rozluštit duchaplný obsah Bíbových sms-zpráv, umně zkomponovaných výhradně z citátů jeho oblíbeného autora. Naopak, Bíbovi vždy trvalo jen několik málo, až směšně málo vteřin, než si dokázal vybavit v originálním textu příslušné místo, které se vzdáleně vztahovalo k jemu důvěrně známému textu oblíbeného autora, známého Ščurovi jen díky naprosto zkreslujícím překladům, úmyslně pořízeným nesvědomitými překladateli s cílem zmást čtenáře a vytlouct z nich co největší obnos. Už kvůli tomu, řekl Bíba, Ščur nikdy nedokáže sepsat dílo o významu celoživotního díla *mého* oblíbeného autora, jelikož takovéto dílo by bylo možno eventuálně sepsat jedině a pouze v té samé řeči, v níž bylo napsáno dílo, ke kterému se to dílo má údajně vztahovat. Ve skutečnosti toto Ščurovo dílo nemá s dílem autora mého života nic společného, řekl Bíba, nemá s ním o nic víc společného, než má takzvaná Literární kavárna s literaturou, anebo takzvaná jídelna Jizera s jídlem. Jizera nemá totiž s jídlem nic společného, řekl Bíba. V podstatě jediný kladný bod jídelny jako je Jizera spočívá v tom, že tam pracují výhradně cizinci. Je k nevíře, jak cizinci dokážou být pořád vlezlí s tou jejich podbízivou vstřícností, ale je to aspoň o trochu lepší, než falešná vstřícnost číšníků a obzvláště číšnic v takzvané Literární kavárně. Do Literární kavárny bych v životě nepáchl, řekl Bíba, kdyby tam neměli můj nejoblíbenější druh rumu a kdyby mi aspoň vzdáleně, ale opravdu jen vzdáleně, nepřipomínala oblíbenou kavárnu mého oblíbeného autora, již jsem měl to štěstí před léty navštívit a dokonce chvilku posedět na místě, kde po celá léta s oblibou sedával můj oblíbený autor, a dokonce jsem se u toho nechal vyfotit, řekl Bíba, a s těmito slovy opakovaně ukazoval některému z hostů anebo číšníků, ale pochopitelně především hlavně Ščurovi, svou drahocennou fotografii, jež měla být jasným důkazem toho, že to on, Bíba, nikoliv já, řekl Ščur, je pověřen osudem k sepsání zásadní všeobjasňující práce o díle jeho, nikoliv mého oblíbeného autora. Nicméně s časem, řekl Ščur, tento osvědčený Bíbův trik s jeho oblíbenou fotografií začal mít účinek přímo opačný tomu, jež Bíba očekával dosáhnout, většinou vždy právě v tom okamžiku, kdy Bíba zase už potolikáté vytáhl z upatlaného pouzdra léta starou fotografii, o jejíž pravosti, mimochodem, řekl Ščur, jsem vždycky pochyboval, právě v tom okamžiku, kdy si Bíba, jakoby nevšímaje si Ščurových rozpaků a znovu se o něj pokoušející epilepsie, prohlížel svou oblíbenou fotografii s obligátním povzdechem, jehož léta neměnnou tóninu Ščur většinou odhadoval na F dur, ach jo, vzdychal Bíba, snad to ani nejsem já, zatímco Ščur s úsměvem přemáhal bolestivé křeče, které mu svíraly čelisti, právě v tom okamžiku mu vždycky připadalo, že není nic

snadnějšího než vrhnout se k východu a, chytiv taxíka domů, konečně popadnout pero a napsat první stránku svého pojednání o smyslu celoživotního díla Bíbova oblíbeného autora, zanechav Bíbu jeho rozjímání nad jeho vlastní fotografií a v poslední době nezbytnou pro něj sklenkou rumu v takzvané Literární kavárně. Jenže na taxíka Ščur, narozdíl od Bíby, téměř nikdy neměl peníze, a proto skoro vždycky musel jet domů vlakem, kde ho jeho nadšení pro ukončení své takzvané literární kariéry téměř okamžitě přecházelo a začínal přemýšlet o tom, že na sepsání jeho celoživotního díla je ještě docela brzy a o tom, co všechno by měl nejdříve pochopit, dřív než by se konečně pustil do svého naplánovaného díla o díle Bíbova oblíbeného autora. Naopak vždy, když se vracel domů vlakem, aniž by se předtím sešel v takzvané Literární kavárně s Bíbou, skoro nikdy nepochyboval o tom, že to je on, nikoliv Bíba, kdo ukončí svou literární kariéru sepsáním rozsáhlého, co nejrozsáhlejšího pojednání o díle jejich oblíbeného autora, kterého v takových chvílích neváhal označit za autora svého (i když také Bíbova) života. Stejně tak toho osudného dne se vracel domů vlakem přesně v tomto rozpoložení a v tu chvíli se dozvěděl od průvodčího, že musí vystoupit z vozu, jelikož trať ve stanici Uhřetěves, což bylo shodou okolností právě to místo, odkud Bíba pocházel a kde se nacházelo kdysi honosné sídlo jeho rodiny, je neprůjezdná, za kteréžto upozornění Ščur průvodčímu poděkoval, aniž by ho pochopil, jsa stále zaměstnán myšlenkami na své celoživotní dílo o díle Bíbova oblíbeného autora. Opustiv vůz, se bez prodlení vydal pěšky na cestu k vlastnímu domu a přitom si v duchu a pro změnu také nahlas donekonečna opakoval znění první věty svého kýženého pojednání, na než přišel ještě na záchodě v Literární kavárně a na než musel stále myslet, aby jej náhodou cestou domů nezapomněl. Opakujíc stále tuto větu se po dvaceti minutách neúnavně, i když mírně potácivé chůze, přiblížil k vlastnímu domu, a v tento okamžik zůstal stát přímo před jeho vchodem, jako bleskem zasazen poznáním, že tento dům vůbec není jeho vlastním domem, ke kterému celou dobu mířil, nýbrž Bíbovým kdysi honosným rodinným sídlem. Zvláštní, řekl Ščur, celou dobu jsem se domníval, že mířím k vlastnímu domu, kterýžto dům se od Bíbova domu až zas tak nelišil, jenže teď z ničeho nic stál před Bíbovým domem, což Ščura pochopitelně nepříjemně překvapilo. Jak je vůbec možné, že jsem se ocitl v takovou hodinu před Bíbovým domem, aniž bych se před Bíbovým domem octnout chtěl?, řekl Ščur. Pochopitelně, první co ho v tu chvíli napadlo bylo vrátit se pěšky na nádraží a počkat tam do rána na další vlak, který by ho mohl odvézt pokud možno co nejdál od tohoto pro něj vskutku hroživého místa, řekl Ščur. Ale nakonec přátelské pocity zvítězily nad rozumem, a Ščur poněkud zbrkle zmáčkl zmrzlými prsty zvonek, jako by jindy zamáčkl komára, kdyby ovšem už léta nebyl přesvědčeným budhistou. Toto zazvonění, k němuž se Ščur odhodlal po zralé úvaze a přes četné argumenty ve prospěch jeho nesmyslnosti, nemělo na Bíbu žádný účinek, jelikož se Bíba ke dvěřím ani po dvaceti minutách Ščurova napjatého čekání nedostavil. Tehdy Ščur zazvonil ještě jednou, v naději, že Bíba doma nebude, a že tím pádem bude moct přespát u něj na zahradě v houpačce, což byl už dlouhá léta Ščurův sen, jenž ho pronásledoval s nemenší zarputilostí, než myšlenka sepsat zásadní dílo o Bíbově nejoblíbenějším autorovi. Jenže, s určitou obezřetností obešev dům kolem, nenašel nejen zahradu, ale ani houpačku. “Toto není Bíbův dům”, řekl Ščur, jelikož Bíbův dům je skutečné rodinné sídlo v pravém slova smyslu, a každé opravdové rodinné sídlo musí mít zahradu a v ní aspoň jednu houpačku pro hosty, potažmo dvě, pro hosty a pro děti, které se v rodinných sídlech občas vyskytují. Že by Bíba z nějakého záhadného, pro Ščura nepochopitelného důvodu houpačku odstranil?, pokud ano, pak by

to bylo důkazem toho, že Bíba už rezignoval na možnost, že Ščur ho někdy přijde navštívit a projeví zájem se v této houpačce pohoupat. Ba co víc, nebyl tam ani bazén, o jehož přednostech před jinými bazény Bíba dokázal poutavě vyprávět během úmorných letních odpolední na zahrádce v takzvané Literární kavárně, kde žádný bazén ovšem nebyl, o houpačce ani nemluvě. Přesto, řekl Bíba, takový bazén by Literární kavárně jistě neuškodil, té by totiž neuškodilo už nic, ani houpačka, ze které by se při troše cviku dalo do bazénu skočit, pokud tento bazén je dostatečně hluboký, jako ten můj, řekl Bíba. Ščur se ho nikdy neodvážil zeptat, jestli tím narážel na to, že na své zahradě skutečně už něco takového zkusil, o čemž nemohlo být pochyb vzhledem k Bíbovu významnému skoro tříhodinovému mlčení, které po této větě vždy následovalo. Jenže teď, když Bíba ze zcela nepochopitelných důvodů odstranil ze zahrady houpačku a zasypal bazén, nebude už nikdy příležitost zjistit, jestli Bíba něco takového vůbec kdy zkusil a jestli něco takového nepřekračuje rámec lidských možností, jak se Ščur po celá ta letá ve skrytu duše domníval. To, že Bíba odstranil houpačku, a spolu s ní i bazén, dokonce možná že ho napadlo pohřbit houpačku na dně bazénu, řekl Ščur, a to že si dal snad poprvé v životě takovou vyčerpávající fyzickou, nikoli intelektuální práci, bylo možné vysvětlit jen jedním způsobem, a to tím, že Bíba nakonec skutečně zešílel, aniž by o tom Ščurovi řekl, a zřejmě se přestěhoval do ústavu pro choromyslné, proto teď není doma, jinak by mi pochopitelně otevřel, řekl Ščur. Toto zjištění přivedlo Ščura na myšlenku, že by se do Bíbova sídla mohl pokusit vniknout s cílem zmocnit se Bíbovy oblíbené fotografie, na níž byl Bíba vyfocen v oblíbené kavárně svého oblíbeného autora, jak sedí přímo na jeho oblíbeném místě (to já bych na takové posvatné místo v životě nesedl, řekl Ščur, ani kdyby mi za to nabídli peníze) a drží v rukou svou oblíbenou knihu svého oblíbeného autora s tím vědomím, že je ztělesněním tohoto oblíbeného autora samotného, v nejhorším případě jeho voskovou figurínou, příšerné, řekl Ščur, je neuvěřitelné, jak tato fotografie může urážet mé city a zároveň památku mého, i když také Bíbova oblíbeného autora, musím se té fotografie okamžitě zmocnit, abych ji pak stejně okamžitě zničil, aby když se Bíba vrátí z ústavu, neměl se už pak s čím vytahovat a tak konečně neměl žádné trumfy a přestal aslepoň na veřejnosti pochybovat o Ščurově schopnosti dokončit spis o celoživotním díle Bíbova oblíbeného autora. Hned na to vytáhl Ščur svazek klíčů od svého vlastního domu a okamžitě začal zkoušet štěstí, jestli se náhodou nějaký z nich nebude do Bíbova zámku hodit. Skoro se lekl, když se jeden z klíčů v zámku skutečně otočil, a hned na to se dveře do Bíbova rodinného sídla otevřely a Ščur, přemáhajíc zhnusení, do Bíbova rodinného sídla vkročil. Byl jsem nesmírně překvapen, řekl Ščur, že vedle řady zcela nemožných a mně dobře známých překladů Bíbova oblíbeného autora jsem nenašel očekávané úplné vydání spisů Bíbova oblíbeného autora v originálním znění, mezi kterými Bíba mohl schovávat svou oblíbenou fotografii, ba ani celkový vzhled Bíbova rodinného sídla v nejmenším nepřipomínal tu jeho už léta neměnnou podobu, která se vryla Ščurovi do paměti během jedné z jeho nepočtených předchozích návštěv Bíbova rodinného sídla. Právě naopak, celkový vzhled Bíbova rodinného sídla nápadně připomínal Ščurovi jeho vlastní dům, což ho nevyhnutelně přivedlo k nepříjemnému zjištění, že se nenachází v Bíbově rodinném sídle, jak se původně domníval, nýbrž ve vlastním z duše nenáviděném baráku. Ale jak se mohlo stát, že jsem považoval svůj dům za Bíbovo rodinné sídlo?, řekl Ščur po půlhodinovém uvažování, během kterého si v duchu neustále snažil opakovat celou cestu od nádraží k Bíbovu, ve skutečnosti však vlastnímu domu, dá se vůbec něco takového pochopit?, řekl Ščur. Verze,

že tato chyba byla přivozena dvěma džbánky vína, jež si Ščur předtím objednal a zkonzumoval v takzvané Literární kavárně těsně předtím, než nasedl na vlak, byla jím odhozená hned jako příliš málo pravděpodobná, ba směšná. Jako jediné vysvětlení ho napadlo, že to byla právě ta první věta z jeho naplánovaného díla, respektive její neustálé opakování, která ho znovu přivedla na myšlenku o Bíbovi, a tím pádem nevyhnutelně i na myšlenky o jeho rodině a jeho rodinném sídle, za které pak omylem přijal vlastní barák. “Já se snad té souvislosti už nikdy nezbavím”, vztekle řekl Ščur a právě v tu chvíli si uvědomil, že si tu jedinou větu, kterou si celou cestu ke svému vlastnímu domu neustále opakoval a kterou by jeho dlouhá léta hýčkané pojednání o Bíbově oblíbeném autorovi, jež původně chtěl věnovat Bíbovi k Vánocům, mělo začínat, nemůže navzdory téměř nadlidskému úsilí vybavit, to snad není pravda, řekl Ščur, já jsem tu pitomou větu nakonec přece jenom zapomněl, a v tu chvíli ho znovu zaplavil jako vždy neodbytný pocit sebeomrzení a sebepohrdání. Já si na tu větu snad už nikdy nevzpomenu, řekl Ščur, stejně tak, jako nikdy nepochopím dílo Bíbova nejoblíbenějšího autora a nikdy nedokončím svůj spis o tomto díle, řekl Ščur. Možnost, že by tento spis dokončil Bíba, který o svém nejoblíbenějším autorovi nikdy nenapsal ani řádku, je naprosto vyloučena. S tímto přesvědčením a s pocitem vlastního tvůrčího i lidského ztroskotání Ščur zhasl světlo a usnul v odhodlání zavolat hned zítra ráno Bíbovi do ústavu, jímž minil Bíbovo takzvané vědecké pracoviště, aby s ním konečně dohodl tak dlouho odkládanou schůzku v Literární kavárně a dnešní incident s ním projednal, jelikož byl definitivně přesvědčen, že to nebyl určitě nikdo jiný než Bíba, kdo zavinil onu neprůjezdnost tratí ve stanici Uhříněves, ať už tím, že spáchal sebevraždu nebo jednoduše hodil na koleje některého z obyvatelů tohoto nacistického hnízda, aby Ščurovi v sepsání jeho celoživotního mistrovského díla znovu a jednou provždy zabránil.

30-31.10.2006